

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 511/2013
04.04.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Драгана Скока и Браниславе Апостоловић, чланова већа, са саветником Весном Карановић, као записничарем, одлучујући о захтеву Министарства привреде Републике Србије, Београд, за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 21 У 6962/11 од 12.09.2013. године, уз учешће противне странке К.Ф. ад Б., кога заступа пуномоћник Ј.Ј.Т., адвокат из Б., у предмету промене у регистру, у нејавној седници већа одржаној дана 04.04.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **УВАЖАВА и ПРЕИНАЧАВА** пресуда Управног суда 21 У 6962/11 од 12.09.2013. године, тако што се одбија тужба тужиоца- К.Ф. ад Б. поднета против решења Министарства економије и регионалног развоја Републике Србије, Сектора за управне и надзорне послове у области привредних регистара, број 300-720-00-00266/2011-09 од 07.06.2011. године, чији је правни следбеник Министарство привреде Републике Србије.

ОДБИЈА СЕ захтев противне странке за накнаду трошкова.

Образложење

Побијаном пресудом уважена је тужба тужиоца – К.Ф. ад Б. и поништено решење Министарства економије и регионалног развоја Републике Србије, Сектора за управне и надзорне послове у области привредних регистара, број 300-720-00-00266/2011-09 од 07.06.2011. године, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против решења Регистратора Агенције за привредне регистре који води Регистар привредних субјеката БД 59828/2011 од 10.05.2011. године, којим је брисан из Регистра привредних субјеката привредни субјекат К.ф. ауторско акционарско друштво из Б.

Захтев за преиспитивање побијане пресуде је поднет на основу члана 49. и то става 1., става 2. тачка 1. и става 3. Закона о управним споровима, а у вези члана 32. став 2. Закона о поступку регистрације у Агенцији за привредне регистре ("Службени гласник РС", бр. 99/11), због повреде правила

поступка и повреде закона. У захтеву подносилац истиче да је, сагласно одредбама Закона о министарствима ("Службени гласник РС", број 72/12), дана 26.07.2012.године, престало са радом Министарство економије и регионалног развоја Републике Србије, које је доносилац решења оспореног тужбом у управном спору, окончаном побијаном пресудом, при чему је предмете и архиву тог министарства преузело Министарство финансија и привреде Републике Србије, чији је правни следбеник, према Закону о изменама и допунама Закона о министарствима ("Службени гласник РС", број 76/13), Министарство привреде Републике Србије, овде подносилац захтева. Указује да у образложењу побијане пресуде нису садржани разлози ни правно схватање Управног суда, које би, као обавезујуће, другостепени орган требало да примени решавајући по жалби у поновном поступку, нити су наведене примедбе тог суда у погледу поступка. Такође, у образложењу исте пресуде није наведено о којој се повреди материјалног прописа у конкретној управној ствари ради и које чињенице нису тачно, правилно и потупно утврђене од стране првостепеног и другостепеног органа, односно да ли су повређена процесна правила, а нису дата ни било каква упутства и налози другостепеном органу за отклањање недостатака у поновном поступку. Мишљења је да је побијана пресуда донета уз битне повреде правила поступка, односно уз повреду одредби члана 3. став 1, члана 47. став 1, члана 69. став 2. и члана 74. Закона о управним споровима, у вези члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, услед чега подносилац захтева, као другостепени орган није у могућности да поступи у поновном поступку по наведеној пресуди Управног суда. Предлаже да суд усвоји захтев за преиспитивање побијане пресуде, као основан, те укине побијану пресуду и предмет врати Управном суду на поновни поступак.

Противна странка, К.Ф. ад Б., у одговору на захтев истиче да је захтев недозвољен, јер је поднет супротно одредби члана 49. став 2. тачка 3. Закона о управним споровима, према којој се захтев за преиспитивање судске одлуке (правноснажне одлуке Управног суда), може поднети у стварима у којима је у управном поступку била искључена жалба, а што није конкретан случај. Тражи трошкове за састав одговора на захтев од стране пуномоћника – адвоката, у износу од 90.000,00 динара.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је основан.

Из списка предмета Управног суда 21 У 6962/11 и побијане пресуде произилази да је тужилац (К.ф. ад из Б.), поднео тужбу против решења Министарства економије и регионалног развоја Републике Србије, Сектора за управне и надзорне послове у области привредних регистара, број 300-720-00-00266/2011-09 од 07.06.2011. године, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против решења Регистратора Агенције за привредне регистре који води Регистар привредних субјеката БД 59828/2011 од 10.05.2011. године, којим је брисан из Регистра привредних субјеката привредни субјекат К.ф. ад из Б.

При томе, према образложењу побијане пресуде, као и у образложењу тужбом оспореног решења, Привредни суд у Београду је дана 10.05.2011. године, по правноснажности, сходно одредби члана 154. став 1. Закона о стечају ("Службени гласник РС", број 104/09), по службеној дужности доставио Регистратору (првостепеном органу) решење тог суда 16 Ст 2836/2010 од 09.02.2011. године о отварању и затварању стеченој поступка над тужиоцем као стечејним дужником, због трајне неспособности плаћања, па је стога првостепени орган решењем од 10.05.2011. године брисао привредни субјекат – К.ф. ад из Б. из Регистра. Управни суд се у образложењу своје пресуде позива на одлуку Уставног суда I Уз 850/10 од 12.07.2012. године, објављену у „Службеном гласнику РС“ број 82/2012 од 25.07.2012. године, а којом је утврђено да одредбе члана 13. став 3. у делу који гласи “ако по покрићу насталих трошкова преостану средства, та средства се уплаћују у буџет Републике Србије“ и одредбе чл. 150 – 154. Закона о стечају ("Службени гласник РС", број 104/09), нису у сагласности са Уставом и да престају да важе даном објављивања Одлуке Уставног суда у „Службеном гласнику Републике Србије“. Такође се Управни суд, за своју одлуку, позива на одредбу члана 60. став 1. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", бр. 109/07 ... 18/13), којом је прописано да се закони и други општи акти за које је одлуком Уставног суда утврђено да нису у сагласности с Уставом, опште прихваћеним правилима међународног права, потврђеним међународним уговорима или законом, не могу примењивати на односе који су настали пре дана објављивања одлуке Уставног суда, ако до тога дана нису правноснажно решени. Са изнетог, Управни суд је донео одлуку као у диспозитиву побијане пресуде, на основу члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, с тим да је у поновном поступку тужени орган дужан да донесе нову, на закону засновану одлуку, при чему је везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка изнетим у пресуди, на основу члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да су основани наводи захтева да је том пресудом повређен закон, што је од утицаја на решење ствари. Наиме, погрешно се за своју одлуку, којом тужбу уважава и поништава оспорено решење, Управни суд позива на члан 60. став 1. Закона о Уставном суду, према коме се, између осталог, закони, за које је одлуком Уставног суда утврђено да нису у сагласности с Уставом, те општеприхваћеним правилима међународног права, не могу примењивати на односе који су настали пре дана објављивања одлуке Уставног суда, ако до тог дана нису правноснажно решени. Ово зато што се наведено првостепено решење Регистратора Агенције за привредне регистре који води Регистар привредних субјеката и другостепено решење Министарства економије и регионалног развоја Републике Србије, Сектора за управне и надзорне послове у области привредних регистара, не заснивају на примени одредби чл.150-154. Закона о стечају, које су наведеном Одлуком Уставног суда проглашене за несагласне с Уставом, па се, следствено томе, на наведена решења, донета у управном поступку, не односи одредба члана 60. став 1. Закона о Уставном суду. Наведена одредба члана 60. став 1. Закона о Уставном суду се не може применити ни на решење Привредног суда у Београду 16 Ст 2836/2010 од

09.02.2011. године, на основу кога су донета наведена решења у управном поступку, јер је то решење постало правноснажно дана 10.05.2011. године, што значи пре објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије“ наведене Одлуке Уставног суда, пошто је том законском одредбом предвиђено да се закони за које је одлуком Уставног суда утврђено да нису у сагласности с Уставом не могу примењивати на односе који су настали пре дана објављивања одлуке Уставног суда, ако до тог дана нису правноснажно решени.

Врховни касациони суд је за наводе противне странке да је захтев недозвољен, јер је поднет супротно одредби члана 49. став 2. тачка 3. Закона о управним споровима, нашао да су неосновани, с обзиром да се захтев за преиспитивање судске одлуке (правноснажне одлуке Управног суда), може поднети и када је то законом предвиђено (члан 49. став 2. тачка 1 Закона о управним споровима), а према члану 32. став 2. Закона о поступку регистрације у Агенцији за привредне регистре ("Службени гласник РС", бр. 99/11), на основу кога је у проведеном управном поступку донето оспорено решење, против правноснажне одлуке Управног суда странка и надлежни јавни тужилац могу да поднесу Врховном касационом суду захтев за преиспитивање судске одлуке.

Код оваквог стања ствари, Врховни касациони суд налази да је Управни суд у побијаној пресуди погрешно применио материјално право и то одредбу члана 60. став 1. Закона о Уставном суду, па је, на основу члана 55. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), одлучујући као у ставу првом диспозитива ове пресуде, уважио захтев и преиначио побијану пресуду, тако што је тужбу, као неосновану, одбио.

С обзиром да је захтев за преиспитивање побијане пресуде уважен и преиначена побијана пресуда, тако што је тужба тужиоца, овде противне странке, одбијена, Врховни касациони суд је, на основу члана 165. став 2, у вези члана 153. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 и 74/13), који Закон се и на питања поступка решавања управних спорова која нису уређена тим законом, сходно примењује, сагласно члану 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу другом диспозитива ове пресуде, односно одбио је захтев противне странке за накнаду трошкова за састав одговора на захтев од стране пуномоћника-адвоката.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 04.04.2014. године, Узп 511/2013

Записничар,
Весна Карановић, с.р.

Председник већа - судија,
Олга Ђуричић, с.р.